

byly nabídnuty, jeví se pro posouzení věci nerozhodnými. Učinil tak právem a bez újmy práv stěžovatelových na obhajobu. Výrok, kladený stěžovateli za vinu obžalovacím spisem, měl podle rozsudkového zjištění tento doslov: »Podívejte se jen do parlamentu, tam v krčmě se nejdříve opijí a pak dělají zákony, které jsou ovšem pro kočku a jež se pak obcházejí; oni idealisté, kteří do krčmy nechodí, nic nezmohou, jelikož jsou tam nulami«. Těžiště výroku jako projevu urážlivého spočívá zřejmě v jeho slovech, že se poslanci nejdříve opijí a pak dělají zákony. Správnost zjištění této části závadného výroku v rozsudku nepopírá však ani zmateční stížnost, v rozsudkových důvodech pak se připouští výslovně, že stěžovatel měl slovem »krčma« na mysli restauraci parlamentní. Že stěžovatel nemluvil o celém parlamentu a že svůj výrok nevztahoval na všechny poslance, nýbrž jen na část jich, je samozřejmo. Rozsudkové zjištění, podle něhož stěžovatel mluvil o děláni zákonů, které jsou pro kočku a jež se pak obcházejí, nemůže však míti jiného smyslu, než že v ě t š i n a poslanců, nutná přec pro přijetí kteréhokoli zákona, »dělá« zákony ve stavu opilosti. Stěžovatel připustil výslovně, že ona slova pronesl a zmateční stížnost ani proti správnosti tohoto zjištění rozsudkového nečiní námitek. Právem zamítl tudíž nalézací soud návrh na výslech svědků o tom, že stěžovatel nemluvil o celém parlamentu, nýbrž jen o j e d n o t l i v ý c h poslancích, jakož i návrh na provádění důkazu o tom, že se j e d n o t l i v í poslanci v parlamentní restauraci skutečně opíjejí a pak jdou hlasovat. Výtka, že činí svá usnesení na základě hlasů opilých svých členů a že zákony, jím usnášené, jsou podle toho, postihuje nejen jednotlivé poslance, nýbrž celý parlament. Proto postrádá všeho oprávnění výtka, kterou činí rozsudku zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatku čís. 5 §u 281 tr. ř. v ten rozum, že se v jeho rozhodovacích důvodech předpokládá, že stěžovatel mluvil o parlamentě, kdežto prý z obžaloby i ze svědecké výpovědi Jana S-e, na niž je dotyčné rozsudkové zjištění zbudováno, vychází na jevo, že stěžovatel neodsuzoval ani parlament ani všechny poslance. Důsledkem toho neprovádí stížnost ani obdobné námítky důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. způsobem, který by vyhovoval předpisu §u 288 čís. 3 tr. ř., vycházejíc v dotyčných svých vývodech znovu z tvrzení, že stěžovatel mluvil pouze o jednotlivých poslancích, kteří se skutečně opíjejí. Bylo jí proto jako ve všech směrech bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 2101.

Skutková podstata zločinu §u 87 tr. zák. nevyžaduje, by úmysl pachatelův směřoval přímo ku přivodění nebezpečí; stačí, je-li si pachatel vědom možnosti vzniku nebezpečí a přes to úmyslně předsebere čin s nebezpečím spojený.

Jde o pokus zločinu veřejného násilí podle §§ů 8, 87 tr. zák., připravil-li si pachatel za demonstrací kámen, nepoužil ho však proti policii, protože byl pozorován.

Pro pojem »jednání ke skutečnému vykonání zločinu« (§ 8 tr. zák.) se nepředpokládá, že činnost pachatelova nepřipouští jiného výkladu než závěr, vykonati určitý zločin (způsobití určitý výsledek).

Jde o pokus, nikoliv jednání přípravné, projevuje-li se v zevním dění poznatelným způsobem úmysl pachatelův přivoditi výsledek, jehož úmyslné přivedení zákon tresce jako zločin.

(Rozh. ze dne 24. září 1925, Zm I 296/25.).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 2. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného veřejného násilí podle §§ú 8, 87 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Neodůvodněna jest o čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. opřená námitka zmateční stížnosti, že skutková podstata zločinu §§ú 8, 87 tr. zák. není naplněna po stránce subjektivní, jelikož není v rozsudku zjištěno, že stěžovatel přímo rozvážil a zamýšlel přivoditi nebezpečí rázu, v §u 85 písm. b) tr. zák. naznačeného. Podle stálé judikatury zrušovacího soudu nevyžaduje se pro skutkovou podstatu §u 87 tr. zák., by úmysl pachatelův směřoval přímo ku přivedení nebezpečí; stačí, je-li si pachatel vědom možnosti vzniku nebezpečí a předsebě-je-li přes to úmyslně čin, s nebezpečím spojený. Odsuzující výrok je tudíž v rozhodovacích důvodech prvé stolice opodstatněn způsobem, správnému výkladu zákona vyhovujícím, i po stránce subjektivní, kdyžť jest v nich zjištěno, že nebezpečí ve směrech, před tím v rozsudku naznačených, to jest pro policejní stráž a osoby, v davu se nalézající, a pro cizí majetek musel si býti a byl sobě plně vědom každý z přítomných a jednajících osob.

Stížnost namítá podle čís. 9 písm. b) (správně 9 písm. a) §u 281 tr. ř., že jde ve zjištěném skutku pouze o beztrestné jednání přípravné, nikoliv o pokus podle §u 8 tr. zák.; okolnost, že stěžovatel měl v kapse kámen, není prý jednáním, umožňujícím jediný a spolehlivý závěr na zlý úmysl, rozsudkem u stěžovatele předpokládaný, nýbrž připouští několikerý výklad; i kdyby byl prý oprávněn závěr na onen úmysl, stěžovatel prý od něho ustoupil. Než tyto námitky jsou pochybeny, nehledíc ani k tomu, že prvá námitka nehodnotí celek skutkových zjištění, vztahujících se k otázce, je-li tu pokus, či přípravné jednání, nýbrž toliko část těchto zjištění. Pro pojem »jednání vedoucího ku skutečnému vykonání zločinu« (§ 8 tr. zák.) se nepředpokládá, že činnost zlomyslníkova nepřipouští jiného výkladu, než právě závěr na jeho úmysl, vykonati určitý zločin, způsobiti určitý trestný výsledek. Zevní zlý čin, převyšující pouhé myšlenky a vnitřní předsevzetí, podle §u 11 tr. zák. beztrestné, (jednání vedoucí ku skutečnému vykonání zločinu) jest tu, projevuje-li se v tom, co se zjevně děje, poznatelným způsobem úmysl pachatelův, přivoditi výsledek, jehož úmyslné způsobení zákon tresce jako zločin. Zlý úmysl stěžovatele použití kamene zlomyslně proti policejní stráž, po případě ku poškození cizího majetku za okolností, za kterých bylo by použitím kamene přivoděno nebezpečí rázu v §u 85 písm. b) tr. zák. vytčeného, došel zřejmého, pro pozorovatele poznatelného výrazu tím, že se stěžovatel — jak rozsudek zjišťuje — za okolností tam vyličených opatřil

kamenem právě v době, kdy kolem přijíždě I oddíl jízdní policie, učinil jím pohyb rukou do zadu, jakoby jím chtěl hodit, a šel, ohlédnuv se, s kamenem v ruce několik kroků za jízdní policií, načež strčil kámen do kapsy a popošel — sledován civilními strážníky — až na dolejší konec náměstí, kde byl zadržen. Takový čin vedoucí k vykonání zločinu jest ovšem trestným pokusem jen, nebyl-li zločin dokonán z příčin mimo vůli pachatelovu. Než o dobrovolný ústup v této trestní věci nejde. Rozhodovací důvody prvé stolice zjišťují, že skutek, stěžovatelem zamýšlený a podnikaný, nebyl dokonán jen pro jeho zatčení, tedy z příčiny na jeho vůli nezávislé, poukazující k tomu, že stěžovatel kámen neodhodil a měl ho u sebe v kapse až do zatčení, a přihlízejíce patrně k výpovědi svědka Josefa V-y, že stěžovatel nehodil kamenem po stráží, protože pozoroval svědka a dva policejní agenty u svědka stojící, jakož i k mimosoudnímu doznání stěžovatele, že zvedl kámen, by jím hodil po jízdní policii, že šel kus ce sty za policisty a že byl na Můstku zadržen dříve než mohl hoditi kamenem, který si dal do kapsy.

Čís. 2102.

Byl-li rozsudek zrušen k zmateční stížnosti obžalovaného a odvolání veřejného obžalobce z výroku o trestu poukázáno na zrušovací rozhodnutí, lze v novém rozsudku uznati na vyšší trest, než ve zrušeném jen, bylo-li ono odvolání veřejného obžalobce důvodným (§ 293 odstavec třetí, § 344 čís. 12 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 24. září 1925, Zm I 471/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Chebu ze dne 29. dubna 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zabití podle §u 140 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a odsoudil obžalovaného do těžkého žaláře na 13 měsíců.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského jako porotního soudu v Chebu ze dne 21. října 1924 byl stěžovatel uznán vinným zločinem zabití podle §u 140 tr. zák. a odsouzen podle §u 142 tr. zák. za použití §u 338 tr. ř. do těžkého žaláře na 13 měsíců, zostřeného a doplněného čtvrtletně postem a tmavou komorou 19. dubna. Ke zmateční stížnosti odsouzeného byl rozsudek nálezem nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1924 zrušen a odvolání, jež podal veřejný obžalobce do výroku o výši trestu, odkázáno na toto rozhodnutí. Po novém projednání věci uznal krajský co porotní soud v Chebu rozsudkem ze dne 29. dubna 1925 stěžovatele znovu vinným zločinem zabití a uložil mu trest těžkého žaláře v trvání dvou let, zostřený a doplněný čtvrtletně postem a tvrdým lůžkem každého 19. dubna. Do tohoto rozsudku podal obžalovaný znova zmateční stížnost, jež se dovolává důvodu zmatečnosti podle čís. 12 §u 344 tr. ř. a namítá, že byl výrokiem o výši trestu porušen předpis třetího odstavce §u 293 (290) tr. ř. Stížnost namítá předem, že odvolání státního zastupitelství do